

РЕШЕНИЕ

№ 242

гр. Плевен, 30.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, III ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ в
публично заседание на шестнадесети септември, през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: ЕКАТЕРИНА Т. ГЕОРГИЕВА-
ПАНОВА

Членове: МЕТОДИ Н. ЗДРАВКОВ
ЖАНЕТА Д. ГЕОРГИЕВА

при участието на секретаря Евгения М. Русева
като разгледа докладваното от ЖАНЕТА Д. ГЕОРГИЕВА Въззивно
гражданско дело № 20214400500280 по описа за 2021 година

Производство по чл. 258 и сл. от ГПК.

Производството пред Плевенският окръжен съд е образувано по въззивна жалба, подадена от „*****“ ЕООД, гр. София, ЕИК ***, представлявано от управителя Р. В. чрез пълномощника му юрисконсулт М. К. против решение № 121/24.02.2021 г., постановено по гр.д. № 4508/2020 г. по описа на Плевенски районен съд, с което са отхвърлени предявени от дружеството искове. В жалбата се излагат доводи за неправилност, необоснованост и незаконосъобразност на постановеното решение, като постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. С жалбата се прави доказателствено искане по реда на чл. 192 от ГПК. Представена е квитанция за внесена държавна такса по сметка на Плевенския окръжен съд в размер на 25 лв..

В срока за отговор по чл. 263 ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор от въззиваемата страна С. Й. Т., представлявана от назначения ѝ особен представител адвокат ВР. Ч. от ПлаК, с който се оспорва основателността на

въззивната жалба. С отговора не се правят доказателствени искания.

В о.с.з. въззивното дружество чрез пълномощника си юрисконсулт Пламена Тотева поддържа въззивната жалба.

Въззиваемата страна чрез особения си представител адвокат ВР. Ч. изразява становището си за неоснователност на въззивната жалба. Според особеният представител по делото не е доказано, че ответницата е уведомена надлежно чрез връчване лично на съобщението за извършената цесия.

Окръжният съд, като обсъди оплакванията, изложени в жалбата, взе предвид направените доводи, прецени събраните пред първата и въззивната инстанции доказателства в тяхната съвкупност и по отделно и съобрази изискванията на закона, намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок по чл. 259 от ГПК, поради което е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Плевенският районен съд е сезиран от ищеца „*****“ ЕООД, гр. София, ЕИК *** с главен иск с правно основание чл. 79 ал. 1 от ЗЗД предявен против ответницата С. Й. Т. за осъждането ѝ да заплати сумата от **1 000 лв.**, представляваща просрочена главница по договор за кредит № 9944103004, сключен на 21.12.2015 г. между „***“ ЕООД и ответницата по реда на чл. 6 от ЗПФУР. При условие на евентуалност, при отхвърляне на иска на договорно основание ПлРС е сезиран с иск с правно основание чл. 55 ал. 1 пр. 1 от ЗЗД за осъждане на ответницата да заплати сумата от **1 000 лв.** като получена без правно основание. В ИМ се твърди, че между кредитодателят и кредитополучателката е сключен договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние и същият е оформен съгласно изискванията на чл. 3 вр. чл. 2 от ЗЕДЕУУ и Общите условия /ОУ/ на кредитодателя. Твърди се, че ответницата в качеството на кредитополучател се е регистрирала в системата на кредитодателя „Вивус“ на съответната интернет страница –www.vivus.bg, приела е ОУ на кредитодателя, получила е Стандартен европейски формуляр с цялата преддоговорна информация съгласно изискванията на чл. 8 от ЗПФУР, получила е проект за договора за кредит съобразно направената заявка, съгласила се е с него като го е подписала чрез натискане на бутон „подпиши“, след което е получила отпуснатата сума по кредита по посочения

в договора начин. Твърди се, че съгласно т.т. 2 от ОУ за експресно разглеждане на заявката за отпускане на кредита е начислена такса в размер съобразно кредитираната сума и периода на погасяване на кредита, която услуга не е задължителна и съставлява допълнителна услуга. Твърди се, че след сключване на посоченият по-горе договор за кредит за сумата от **280 лв.** при заявка за допълнителна услуга експресно разглеждане на заявката, кредитополучателката е получила сумата от **280 лв.** чрез системата на *** АД на 21.12.2015 г. за период от 21 дни с падеж 11.01.2016 г. Твърди се, че на 03.01.2016 г. ответницата е подала нова заявка за отпускане на допълнителен кредит в размер на **600 лв.**, ведно с услугата за експресно разглеждане, което изменение на договора е предвидено в ОУ, като същият ден договорът е изменен и на ответницата е отпусната допълнително сумата от **600 лв.** чрез системата на *** АД. Твърди се, че на 24.01.2016 г. ответницата подава нова заявка за отпускане на допълнителен кредит в размер на **120 лв.**, с услугата за експресно разглеждане и същият ден договорът е изменен и на ответницата е отпусната допълнително сумата от **120 лв.** чрез системата на *** АД. Твърди се, че след последното изменение на договора ответницата в качеството на кредитополучател се е задължила да върне сумата от **1 155,80 лв.**, от които **1 000 лв.** - главница, **141,59 лв.** – такса за експресно разглеждане на кредита и **14,21 лв.** – договорна лихва за периода на погасяване на кредита. Твърди се, че по искане на кредитополучателката при условията на чл. 11 от ОУ срокът на договора е удължен до 20.07.2016 г., но плащане на падежа не е настъпило, поради което на основание т. 13.3 от ОУ на същата е начислена наказателна лихва, считано от 21.06.2016 г. Твърди се, че с договор за цесия от 23.11.2018 г. сключен между ищцовото дружество и кредитодателя, вземанията на „***“ ЕООД към ответницата по договор за кредит № 9944103004/21.12.2015 г. в общ размер на **2 304,60 лв.**, от които **1 000 лв.** – непогасена главница са прехвърлени на ищцовото дружество и с пълномощно, неразделна част от договора за цесия ищцовото дружество е било упълномощено да уведоми ответницата като длъжник за прехвърляне на вземането. Твърди се, че дружеството е положило необходимата грижа да уведоми ответницата за цесията, но същата не е потърсила пощенската пратка и последната е върната с отметка „непотърсена“, поради което следва да счита надлежно уведомена на това основание, като алтернативно с оглед съдебната практика се моли връчването на приложеното към ИМ уведомление за цесията да се счита за

върчено уведомление за извършеното прехвърляне на вземането. Претендира се осъждане на ответницата да заплати сумата от **1 000 лв.**, представляваща непогасена главница по договора за кредит или при условие на евентуалност осъждането ѝ да заплати сумата като получена без правно основание.

В срока за писмен отговор по чл. 131 от ГПК ответницата С. Й. Т. чрез назначеният ѝ особен представител адвокат ВР. Ч. от ПлаК е оспорила основателността на предявените при условие на евентуалност осъдителни иски, като е възразила, че липсват доказателства за наличие на основание на задължението на ответницата и неговия размер, за неизпълнение на задълженията на ответницата, както и алтернативно за надлежното ѝ уведомяване за сключения договор за цесия съгласно чл. 99 ал. 3 от ЗЗД. Според особеният представител цесията не е породила действие по отношение на ответницата и този пропуск не би могъл да бъде саниран чрез връчване на уведомление на особения ѝ представител в производството.

За да отхвърли предявените иски с правно основание чл. 79 ал. 1 от ЗЗД и чл. 55 ал. 1 пр. 1 от ЗЗД за сумата от **1 000 лв.**, ПлРС е приел, че договорът за цесия не е породил действие спрямо ответницата в качеството на длъжник и тя не дължи плащане на произтичащите от процесния договор задължения в полза на ищеца. Според ПлРС особеният представител има само правомощията предвидени в чл. 29 ал. 5 от ГПК, не може да предаде уведомлението за цесията на длъжника, поради което връчването на уведомлението на особеният представител няма правно действие спрямо ответницата.

Въззивният съд приема за установено от фактическа и правна страна следното:

ИМ, с която са предявени искът по чл. 79 ал. 1 от ЗЗД и при евентуалност искът по чл. 55 ал. 1 пр. 1 от ЗЗД е редовна, а исковите допустими, поради което правилно са разгледани от ПлРС по същество.

От предствените по делото в първата инстанция на хартиен носител договори за кредит/специални условия на договора за кредит № 9944103004/ 21.12.2015 г., № 9944103004/ 03.01.2016 г., № 9944103004/ 24.01.2016 г., сключени между „****“ ЕООД, гр. София и ответницата, въззиваема в настоящото производство се установява сключването на първоначален

договор за кредит на 21.12.2015 г., по силата на който „***“ ЕООД, гр. София, в качеството на кредитор е предоставило на въззиваемата в качеството на потребител кредит в размер на сумата от **280 лв.** за срок от 21 дни, след което на 03.01.2016 г. нов кредит в размер на **880 лв.** за срок от 21 дни, след което на 24.01.2016 г. нов кредит в размер на **1 000 лв.** за срок от 21 дни с падеж 10.02.2016 г.. Установява се от съдържанието на всеки от посочените договори за кредит, че страните са постигнали съгласие, че същите се сключват електронно, в съответствие с Общите условия /ОУ/ на договора за кредит, като кредитополучателката е декларирала, че е получила ОУ на договора за кредит, приема същите като обвързващи и неразделна част от договора за кредит.

От представените по делото в първата инстанция на хартиен носител ОУ на договор за кредит се установява, че същите са приети на 05.09.2015 г. от управителя на „***“ ЕООД, гр. София и влизат в сила от 05.10.2015 г. и са достъпни на интернет адресите на дружеството www.vivus.bg. Видно от ОУ, че в същите подробно и последователно са описани условията за предоставяне на кредит от разстройство и начина на сключване на договора за този кредит и изменението му чрез отпускане на допълнителен кредит. Видно от чл. 8 т. 1 и т. 2 на ОУ, че кредитополучателят има право да поиска неограничен брой пъти отпускане на допълнителен кредит до достигане на кредитния лимит по вече отпуснат кредит, като получаването на допълнителен кредит представлява промяна в съществуващия договор за кредит посредством сключване на нов договор за кредит по реда на чл. 3.1, като всички параметри с изключение на общата дължима сума по кредита остават непроменени.

Установява се от представените по делото в първата инстанция разписки за извършени плащания, автоматично генерирани от ePay.bg, че съответно на 21.12.2015 г., 03.01.2016 г. и 24.01.2016 г. са извършени плащания на преводи в полза на въззиваемата с наредител „***“ ЕООД към EasyPay на сумите **280 лв., 600 лв. и 120 лв..**

Установява се от представените по делото договор за прехвърляне на вземания от 23.11.2018 г. и приложение № 1, подписани от „***“ ЕООД, гр. София, в качеството на цедент и „*****“ ЕООД, гр. София, в качеството на

цесионер, че цедентът е прехвърлил на въззиваемото дружество редица вземания по договори за кредит, описани в приложение № 1 към договора, в това число по п. 140 вземанията, произтичащи от процесния договор за кредит, сключен с въззиваемата. Установява се от представеното пълномощно от представляващия „***“ ЕООД, гр. София Здравко Стаменов Райчев от 23.11.2018 г., с нотариална заверка на подписа му, че същият е упълномощил цесионера да уведоми длъжниците, чиито вземания се прехвърлят съгласно договора за прехвърляне на вземания между двете дружества от 23.11.2018 г. от името на цедента при условията на чл. 99 ал. 3 от ГПК. Установява, че цедента е издал потвърждение за сключената цесия като приложение № 5 към договора за цесия. Установява се от представеното по делото уведомление за извършено прехвърляне на вземания, изходящо от „***“ ЕООД, гр. София чрез пълномощника му „*****“ ЕООД, гр. София и обратна разписка до въззиваемата, съдържаща уведомлението, че въззивното дружество е изпратило на 11.12.2018 г. уведомление за цесията на адреса на въззиваемата в гр. Плевен, посочен в договора, но пощенската пратка е върната в цялост на 08.01.2019 г. с отбелязване, че не е потърсена.

Установява се от писмото на третото неучастващо в делото лице „***“ АД, гр. София, депозирано във въззивната инстанция по реда на чл. 192 от ГПК, че към 26.04.2021 г. същото не съхранява документи за предоставени от дружеството платежни услуги преди 01.04.2016 г., тъй като съгласно чл. 24 ал. 3 от ЗПУПС вр. чл. 67 ал. 3 от ЗМИП има такова задължение за срок от пет години. Установява се, че по тази причина третото лице не е открило данни за получени парични преводи от въззиваемата за периода преди 01.04.2016 г..

Установява се от заключението на приетата във въззивната инстанция СИЕ, изготвено от вещото лице В.В., че при изплащане на парични преводи чрез системата на „***“ АД е необходимо лицето, получаващо превода да се легитимира чрез документ за самоличност, от който се въвеждат данните в системата на „***“ АД. Установява се, че при съвпадане на данните с тези на получателя в платежното нареждане се потвърждава платежната операция по изплащане на паричен превод, за което системата генерира документ – разписка в два екземпляра, в които клиента саморъчно вписва името и фамилията си и се подписва. Установява се, че единият екземпляр на

разписката остава в клиента, а другият за съхранение от „***“ АД за срок от пет години. Вещото лице установява, че представените по делото разписки за извършени плащания по делото съответно на 21.12.2015 г. на сумата от **280 лв.**, на 03.01.2016 г. на сумата от **600 лв.** и на 24.01.2016 г. на сумата от **120 лв.** са генерирани от ePay.bg при плащания извършени чрез системата на „***“ АД. Вещото лице установява, че поради липса на съхранени документи за извършени платежни услуги от „***“ АД за процесния период не може да отговори на поставените задачи към експертизата по т. 3 и т. 4 относно предоставените парични суми от „***“ ЕООД, гр. София чрез системата на „***“ АД на въззиваемата, както и относно възстановяване на сумите, преведени от „***“ ЕООД, гр. София към „***“ АД по процесния договор и причината за това, ако е налице възстановяване.

Въззивният съд обсъди направените от въззивника възражения за неправилност на атакуваното решение и приема от правна страна следното:

От представените пред първата инстанция от въззивното дружество доказателства, представляващи електронни документи, възпроизведени на хартиен носител и кореспондиращи с приетото пред въззивната инстанция заключение на СИЕ, по делото се установява, че на 21.12.2015 г. между страните е сключен договор по реда на Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние / ЗПФУР/. Съгласно разпоредбата на чл. 6 ЗПФУР договор за предоставяне на финансови услуги е всеки договор, сключен между доставчик и потребител като част от система за предоставяне на финансови услуги от разстояние, организирана от доставчика, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникация от разстояние - едно или повече. Съгласно чл. 18 ал. 1 от ЗПФУР при договори за предоставяне на финансови услуги от разстояние доставчикът е длъжен да докаже изпълнението на задълженията си за предоставяне на информация на потребителя; спазването на срока за отказ на потребителя от сключения договор съгласно чл. 12 ал. 1 от ЗПУФР, получаването на съгласието на потребителя за сключване на договора, а при необходимост и за неговото изпълнение през периода, през който потребителят има право да се откаже от сключения договор, а според ал. 2 на цитираната норма за доказване

предоставянето на преддоговорна информация, както и на изявления, отправени съгласно ЗПФУР се прилага [чл. 293 от Търговския закон](#), а за електронните изявления - [Законът за електронния документ и електронните удостоверителни услуги /ЗЕДЕУУ/](#). От представените по делото доказателства се установява, че сключването на договора между страните се осъществило не чрез ръкописно подписване на договора от въззиваемата, в качеството на потребител, а волята ѝ се е изразила чрез активиране на съответен линк, изпратен от въззивното дружество, с което действие въззиваемата е потвърдила съгласието си по договора. Уговорката между страните, с която на обикновения електронен подпис е придадена стойността на саморъчен се съдържа в чл. 1.8 от ОУ, станали неразделна част от договора между доставчика и кредитополучателя с приемането им, като на сайта - *** на доставчика "****" ЕООД, гр. София, са предоставени приложимите ОУ, преддоговорна информация и проект за договор при спазване на изискванията на [чл. 18 ал. 1 т. 1 от ЗПФУР](#). Съдът съобрази, че страницата на кредитодателя е общодостъпна, а електронната система за кандидатстване и сключване на договори от разстояние на ***, съдържа алгоритъм, описан в ОУ и възможност за изрично съгласие на всеки етап от регистрацията, запознаването с условията, приемането им и сключването на договора от разстояние, което изключва преминаването към всяка следваща фаза без даване на съответното съгласие в предходната и съответно изключва приключването на процедурата по сключване на договора без полагането на обикновен електронен подпис съгласно чл. 1.8 от ОУ на всяка страница чрез натискане на бутон "подпиши", след което при доставчика се генерира подписаното по смисъла на [чл. 13 ал. 4 от ЗЕДЕУУ](#) крайно електронно изявление, от което произтичат правата и задълженията на страните по договора за кредит. Установява се, че въззиваемата е предоставила всички изискуеми данни – три имена, ЕГН, адрес, телефон и имейл на дружеството – доставчик на услугата, отправяйки му предложение за сключване на договор и такова е последвало в предписаната от закона форма, поради което при спазването на изискванията на [чл. 18 ал. 1 от ЗПФУР](#) и при наличието на предпоставките на [чл. 13 ал. 4 от ЗЕДЕУУ](#) следва да се приеме, че представените по делото електронни документи – 3 бр. договори за кредит, възпроизведени на хартиен носител са с равностойност на саморъчно подписани документи и се ползват с формална доказателствена сила по

смисъла на чл. 180 ГПК. Налице е валидно възникнала облигационна връзка между страните по силата на сключения договор за кредит от разстояние, както и реално получаване на предоставената от въззивното дружество на въззиваемата финансова услуга от разстояние чрез превеждане на парична сума в размер на **280 лв.** на въззиваемата чрез „***“ АД, при плащането на която автоматично е генерирана разписка за плащане, съдържаща лични данни на въззиваемата. Безспорно се установи по делото, че въззиваемата се е възползвала от правото си по чл. 8 т. 1 и т. 2 на ОУ към договора за кредит и двукратно е поискала отпускане на допълнителен кредит, в резултат на което са сключени договора за кредит от 03.01.2016 г. допълнително за сумата от **600 лв.** и договора за кредит от 24.01.2016 г. допълнително за сумата от **120 лв.**, с което са променени параметрите на съществуващия договор за кредит относно размера на дължимата сума по кредита и срокът за погасяването ѝ, като при сключване на последното изменение на договора дължимата главница е в размер на **1 000 лв.**, представляваща сбор от сумите **280 лв., 600 лв. и 120 лв.** Тези обстоятелства се установяват от изявлението на въззивното дружество на неизгодните за същото обстоятелства, че в отпуснатата за кредит суми по втория и третия договор са включени непогасените суми за главница по първоначалния договор, респ. по втория, а на въззиваемата е преведена съгласно договора чрез системата за разплащания „***“ АД /EasyPay/ останалата част от сумата, което изявление кореспондира с представените по делото в първата инстанция разписки за извършени плащания, автоматично генерирани от ePay.bg, установяващи, че съответно на 21.12.2015 г., 03.01.2016 г. и 24.01.2016 г. са извършени плащания на преводи в полза на въззиваемата с наредител „***“ ЕООД към EasyPay на сумите **280 лв., 600 лв. и 120 лв.** Действително върху представените по делото разписки не са положени саморъчни подписи от страна на въззиваемата като реално получила сумите, но като съобрази, че срокът за съхранение на документите за реалното плащане е изтекъл, както и че разписките са автоматично генерирани от системата на ePay.bg според вещото лице по СИЕ след като служителят на „***“ АД е извършил плащане при предоставяне на документ за самоличност на получателя на сумата, то следва да се приеме, че в съвкупност с всички тези косвени доказателства установяват реалното предаване на паричните суми по процесния договор за кредит. От представените в първата инстанция доказателства не се установява

изпълнение на задълженията на въззиваемата в качеството на кредитополучател, тежестта за което е върху същата, поради което следва да се приеме, че падежът на задължението на същата да върне сумата от **1 000 лв.** е настъпил на 10.02.2016 г. съобразно последното изменение на договора, за което са представени доказателства, доколкото по делото липсват доказателства страните по договора за кредит да са договорили нов падеж на задължението.

Въззивният съд съобрази възражения на особения представител на въззиваемата във връзка с действието на договора за цесия по отношение на нея като длъжник при условията на чл. 99 ал. 4 от ЗЗД и намира същите за неоснователни. Неправилно и незаконосъобразно ПлРС е приел, че договорът за цесия не е съобщен на въззиваемата с връчване на препис от ИМ и уведомлението към същата, след като в ИМ се съдържа изрично изявление в тази насока. Установява се от представеното по делото пълномощно, че със същото цедентът е упълномощил въззивното дружество, в качеството на цесионер да извърши от негово име уведомяването на длъжника по чл. 99 ал. 3 от ЗЗД и тъй като това не се случило валидно до датата на подаване на ИМ следва да се приеме, че въззиваемата е уведомена за цесията чрез особения си представител на **11.01.2021 г.** В тази насока е установената практика на ВКС, а именно: решение № 148/02.12.2016 г. по т. д. № 2072/2015 г. на ВКС, I т. о., решение № 25/03.05.2017 г. по гр. д. № 60208/2016 г. на ВКС, II т. о., решение № 198 от 18.01.2019 г. по т. д. № 193/2018 г., ВКС, I т. о. и др., приложима в случая по аналогия, в която се застъпва най-общо становището, че кредиторът, ако не е уговорено друго, може да избере начин за връчване на своите изявления на длъжника, включително и чрез нотариална покана и той ще е редовно уведомен, ако е била проведена процедура по чл. 50 ЗННД вр. чл. 47 ал. 1 - 5 ГПК - отсъствието от адреса по чл. 47 ГПК се удостовери от длъжностното лице, а съобщенията се считат за връчени, т. е. и без да е необходимо назначаване на особен представител в нотариалното производство. Може да се направи заключение, че в настоящата хипотеза, при която е необходимо изявлението на кредитора да достигне до длъжника е допустимо същото да се извърши в рамките на исковото производство и след като в ИМ е обективизирано изявление на кредитора - ищец, че уведомява от името на праводателя си – цедент, първоначален кредитор по договора за заем прехвърлянето на вземането му, връчването на особения представител представлява надлежно уведомяване на длъжника – ответник в първоинстанционното производство, което следва да се зачете съгласно чл. 235 ал. 3 от ГПК като нов факт настъпил в хода на делото. Ответницата, въззиваема в настоящото производство не е намерена на постоянния си адрес, поради което е приета от първоинстанционния съд за редовно призована по реда на чл. 46 ал. 5 от ГПК. Назначен ѝ е особен представител по чл. 46 ал. 7 от ГПК на разноси на ищеца с оглед охрана на интересите ѝ, на когото са

връчени всички книжа по делото, което връчването на книжа е надлежно, ако е направено на особения представител и от този момент се пораждат свързаните с факта на връчване правни последици. Въззивният съд приема, че това се отнася и до уведомлението по чл. 99 ал. 3 от ЗЗД за извършеното прехвърляне на вземането, поради което са настъпили последиците по чл. 99 ал. 4 от ЗЗД.

При съобразяване на изложените по - горе правни изводи, въззивният съд приема, че към датата на подаване на ИМ, респ. към датата на приключване на съдебното дирене въззиваемата дължи на въззивното дружество неплатена главница по договора за кредит в размер на **1 000 лв.** Искът с правно основание чл. 79 ал. 1 от ЗЗД за осъждане на въззиваемата да заплати на въззивното дружество сумата от **1 000 лв.**, представляващо неизпълнено задължение за заплащане на предоставена главница по договор за кредит № 9944103004/15.12.2015 г., изменен с договори за кредит № 9944103004/03.01.2016 г. и № 9944103004/24.01.2016 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на подаване на ИМ - 08.09.2020 г. до окончателното ѝ заплащане следва да бъде уважен от съда като доказан по основание и размер със законните от това правни последици и не следва да се разглежда по същество предявеният при условие на евентуалност иск с правно основание чл. 55 ал. 1 пр. 1 от ЗЗД за същата сума като получена без правно основание.

При тези правни изводи въззивният съд приема, че решението на ПлРС следва да бъде отменено изцяло като неправилно и незаконосъобразно и вместо него бъде постановено друго, с което искът с правно основание чл. 79 ал. 1 от ЗЗД бъде уважен изцяло.

С оглед уважаването на въззивната жалба, респ. предявеният главен иск в полза на въззивното дружество следва да бъдат присъдени направените по делото разноски за двете съдебни инстанции в общ размер на **1 075 лв.**, както следва: за първата инстанция: **50 лв.** за държавна такса за образуване на делото, юрисконсултско възнаграждение в размер на **100 лв.**, **300 лв.** за възнаграждение на особения представител, за въззивната инстанция: **25 лв.** за държавна такса за образуване на делото, юрисконсултско възнаграждение в размер на **100 лв.**, **300 лв.** за възнаграждение на особения представител, **200 лв.** за възнаграждение на вещото лице по СИЕ. Въззивният съд приема, че на въззивното дружество следва да бъдат определени разноски в размер на **100 лв.** за юрисконсултско възнаграждение за всяка от инстанциите, тъй като фактическата и правна сложност на спора не налагат определяне на размер на възнаграждението над минимално предвидения в чл. 25 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от горното, Окръжният съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ на основание чл. 271 ал. 1 от ГПК решение № 121/24.02.2021 г., постановено по гр.д. № 4508/2020 г. по описа на Плевенски районен съд, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА: ОСЪЖДА** на основание чл. 79 ал. 1 от ЗЗД С. Й. Т., ЕГН ***** от гр. Плевен, *** да **ЗАПЛАТИ** на „*****“ ЕООД, гр. София, ЕИК ***, представлявано от управителя Р. В. сумата от **1 000 лв.**, представляваща неплатена главница по договор за кредит № 9944103004/15.12.2015 г., изменен с договори за кредит № 9944103004/03.01.2016 г. и № 9944103004/24.01.2016 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 08.09.2020 г. до окончателното ѝ заплащане.

ОСЪЖДА на основание чл. 78 ал. 1 от ГПК С. Й. Т., ЕГН ***** от гр. Плевен, *** да **ЗАПЛАТИ** на „*****“ ЕООД, гр. София, ЕИК ***, представлявано от управителя Р. В. сумата от **1 075 лв.** за направени в двете съдебни инстанции разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО Е ОКОНЧАТЕЛНО и не подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл. 280 ал. 3 т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____